

ВЪЛКАДИНЪ ГОВОРИ СЪ БОГА

Когато искаше да си спомни какъ додоя и какъ се заредиха злочестинитѣ въ кжщата му, Вълкадинъ си мислѣше и за оная вечеръ презъ августъ, когато следъ като отвѣха, срѣдъ хармана свѣтна като злато голѣмъ купъ жито, а на изтокъ презъ плувналия прахъ се показва, червенъ, месецътъ. Голѣма задуха бѣше и следъ залѣзъ слънце. Той работѣше самъ, съ снахитѣ си и съ децата, защото синоветѣ му бѣха още на война. Докато пренесатъ житото въ хамбара, докато разтоварятъ колята съ снопитѣ и прибератъ туй-онуй, месецътъ подскочи, побѣлѣ, и когато седнаха да вечерятъ, видѣло бѣше като день. Тогава той каза:

— Потрайте още малко, докато свършимъ хармана. А като си додате мжжетѣ ви, ще ви раздѣля. Ще ви дамъ всичко, за себе си нищо. Стига ми, доде съмъ живъ да ви спохождамъ отвреме-навреме.

Насреща му седѣше Милена, най-младата му снаха. Хубава жена, млада, яка, очитѣ ѝ, както винаги, се смѣятъ, кржгло то ѝ лице